

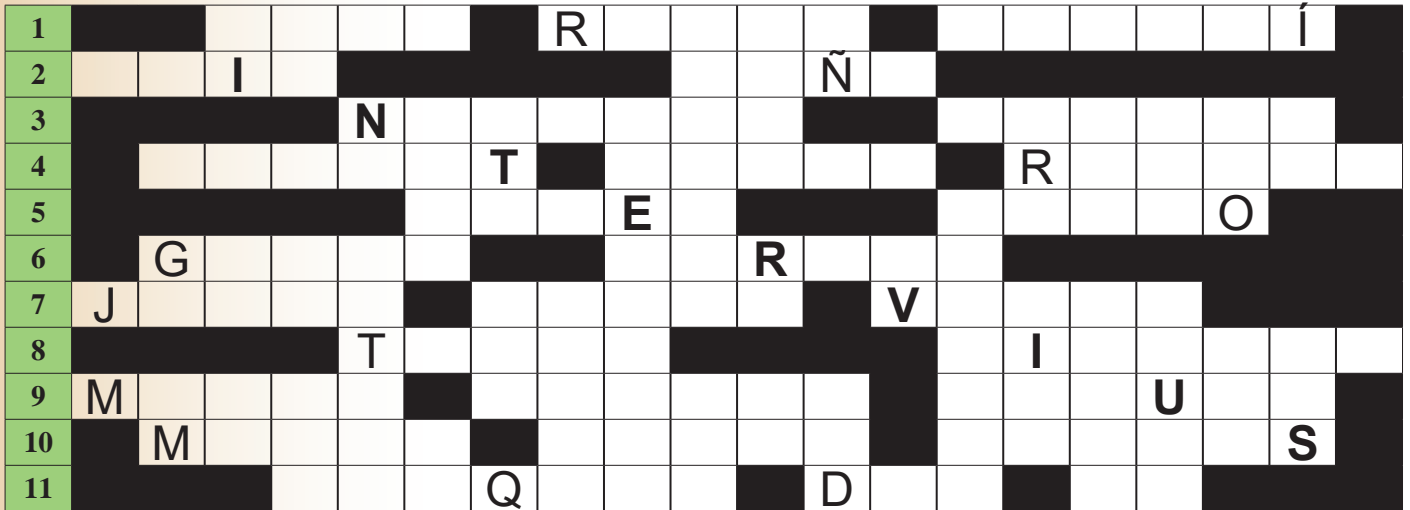
F. Mariné Tost

Més entrevistes a LO PEDRÍS - 4

Tornem a portar al passatempo més records de les persones entrevistades a **Lo Pedrís**.

Segur que les coneixeu.

En algunes hem canviat el seu cognom pel renom amb que se les coneix al poble.

1-“Al rellotge del campanar abans li havies de donar corda perquè sonés. Ara és automàtic. La feina de tocar campanes també ha variat. Abans hi anava a la una i tocava per anar a dinar. Després hi tornava a 2/4 de 3 per anar a treballar. Però a partir de l’any 76, els vaig dir que això no podia ser perquè era un maldecap haver d’anar amunt i avall contínuament i ho vaig deixar de fer”.

2-“Vaig venir a Vilaplana quan tenia 14 anys. Vam començar a treballar a ca la senyora Lola, li vam portar la terra durant tres anys, al Corraló dos anys més i ja vam comprar la casa de l’Antonio Vaquero. Fa quaranta-dos anys que sóc aquí i quaranta-dos anys que he pujat per Setmana Santa al poble. El Dijous Sant a la nit, a Híjar!”.

3-“Al Cafè de cal Ritu hi deviem anar a l’any 70 i hi vam ser 11 anys. Com que vivíem allí (darrere del bar hi havia el pis) ho teníem tot molt a prop. Era molt curiosa aquella predilecció que hi havia a la mitja part del cine pels entrepans d’olives farcides, de pops vermells o de berberetxos. Més tard també vam portar el bar del Casal”.

4-“Quan era petit els carrers de Vilaplana eren de qualsevol manera, tot eren pedres, tot era fang, s’havia de tirar runa per tapar els còrrecs... però a l’any 59 van fer les cloaques. Les escoles les van començar a fer l’any 62 en un hort que van comprar a cal Puixalà. L’any 67 van fer els primers nínxols al cementiri, i en van tornar a fer l’any 78 i el 2002. La Cooperativa es va fundar l’any 1956 i el local on és ara el van fer el 1960. El Casal es va inaugurar el 30 d’agost de 1981”.

5-“A la guerra civil recordo que va caure un avió a la muntanya, cap a les Valls. Jo estava asseguda a la carena que dona a l’hort de cal Bruno i sentia

la gent dient: cau un avió, cau un avió! També recordo que cap als anys 40 i 50 per la festa major era l’única època que podies menjar carn de bou. El pujaven de Reus i el mataven a la placeta, però una vegada se’ls va escapar malferit. Aquell dia el meu pare anava cap al tros i va agafar el mall i va fotre un cop al bou que el va matar! Si no, hagués matat una canallada”.

6-“Jo, amb catorze anys, ja vaig començar a fer de manobre, ajudant i anant aprenent les feines a poc a poc. La feina del paleta és molt distreta, hem fet una mica de tot. Tant podies treballar en una claveguera com al menjador d’una casa. Fèiem la feina del cementiri, però també hem treballat a l’altar major de l’església. Una de les feines que cada any hi havia era a la festa major arreglar les tres o quatre rajoles de la pista de ball o de l’escenari que s’havien trencat!”.

7-“En aquell temps s’afaitava molt. La majoria venien cada 8 dies. N’hi havia uns quants, pocs, que s’afaitaven entre setmana i alguns cada 15 dies. El divendres al vespre, quan la gent arribava del tros, passava per la barberia. El diumenge, quan sortien de missa primera en venien uns quants, abans del migdia uns altres i a quarts de tres venien els caçadors. Després va sortir la màquina de tallar cabells elèctrica i es feia molta més via”.

8-“Tot va començar l’any 95. Ens vam presentar per ERC i vam obtenir 2 regidors. El 1999 vam obtenir la majoria i vam ser la llista més votada, tot i que no va servir per governar. Va ser el 2003 que vam tenir majoria absoluta i, des d’aleshores, hem governat el poble. Una de les coses que recordo com a més importants que hem fet en

aquests anys és el fet d’obrir de nou les escoles, que feia molts anys que estaven tancades”.

9-“Quan vaig venir a Vilaplana em vaig sorprendre de l’activitat cultural que hi ha, i amb això puc dir que tant Alforja com Vilaplana tenen unes inquietuds semblants. Ja de bon inici em vaig sentir com una vilaplanenca més i ara em sento com una més de la família. Les farmàcies a la ciutat són més impersonals, però en un poble ens podem entretenir una mica més, donant una atenció més personalitzada”.

10-“Jo feia molts anys que volia un restaurant, però mentre la canalla era petita no va poder ser. Fins que el Joan Maria em va dir que sí..., i aleshores em vaig pensar que era una broma! I vam obrir el 29 d’agost de l’any 1999! Des del primer moment que volíem una cuina casolana. De fet, és el que sempre ens ha demanat la gent, el que jo sabia fer i el que havia vist tota la vida”.

11-“Amb els diners que vam guanyar amb l’actuació del Lluís Llach a cal Ritu l’any 74 vam oferir una bandera catalana a l’Ajuntament per tal que la pengessin al balcó els dies de festa. Però no la van voler, van dir que no, que ja tenien l’espanyola, la carlista i la de la Falange. Llavors vam dir, i ara què fotem? Perquè la bandera ja estava feta. Va sorgir la idea de portar-la a Montserrat. I van sortir tres autocars de Vilaplana cap a Montserrat”.

Les entrevistes senceres les podeu trobar als números 7, 11, 19, 23, 26, 33, 43, 50, 53, 63 i 75 de Lo Pedrís. També les podeu consultar a la pàgina web.

